

DATUM	29 & 30 juni 2019
VOORGANGER	Jan Groot
EERSTE LEZING	Romeinen 8, 14-19.22-24a
EVANGELIE	Lucas 9, 51.57-62

Het grote feest van Pasen duurt 7 weken, 50 dagen. Pinksteren, het feest van de Geest, duurt maar één dag; meteen erna is er weer het dagelijks leven waar de Geest ons heen blaast. Dit jaar laten we hier in de kerk Pinksteren voor een keer vier weken duren. Dit is de vierde keer dat we in de Schriftlezingen de heilige Geest aan het werk zien, deze keer als een kracht van volharding.

Over volharding gesproken. Velen van ons hebben vorig weekend de indrukwekkende beelden gezien: van Maarten van der Weijden met zijn zwem-Elfstedentocht voor kankeronderzoek. En er waren de beelden van de mee-zwemmers en van die duizenden mensen langs de kant die hem met hart en ziel aanmoedigden. Wat een prachtig gebeuren was dat, wat een uithoudingsvermogen!

Naast dit uitzonderlijke voorbeeld staan voor mij ondertussen ontelbaar veel kleine helden

die zelden voor het voetlicht komen, vrouwen en mannen van de volharding. Ik denk aan ... bijvoorbeeld ... de *examenkandidaten* van de laatste weken en hoe zij er vaak helemaal voor gingen. Ik denk aan *mantelzorgers* met vaak hun afzien en stug moeten volhouden, aan *vrijwilligers* in allerlei verbanden, ook hier in rectoraat en klooster, soms achter de schermen, jaar in jaar uit, in grote trouw; ik denk ook aan *mensen* die moeten leven *met een handicap*, met een flinke beperking, of aan hen die knokken met *een ernstige ziekte*, dag in dag uit. Ik denk aan ... vul zelf maar in ...

Stel je eens voor dat volharding onder ons gewoon niet zou bestaan, dat veerkracht en toewijding volledig zouden ontbreken (opgeschort, afgeschaft). Wat zou het leven dan onherbergzaam worden, dan raakt het 'samen' er helemaal uit.

Wat het belang van volharding betreft is het evangelie vandaag heel duidelijk. Laten we er eens naar kijken. Waar komen we met deze tekst terecht? Het levensverhaal van Jezus, in de versie van Lucas, neemt een beslissende wending: van nu af is 'óp naar Jeruzalem'. Hij begint er 'vastberaden' aan, staat er, zijn hart gefocust op de zaak van Gods koninkrijk. En niet toevallig heeft hij onderweg meteen drie flietsontmoetingen: er zijn drie kandidaten om met hem mee te gaan.

'Wil je echt met mij mee?', krijgt de *eerste* te horen. Weet dan goed waar je aan begint, de tocht vergt afzien, er is veel volharding nodig. 'De vossen met hun holen, de vogels met hun nesten, ze hebben het beter dan de Mensenzoon'.

Een *tweede* wordt door Jezus geroepen: 'volg mij'; maar deze wil eerst zijn overleden vader begraven. Hij krijgt, het is schokkend en onverteerbaar, te horen: 'laat de doden hun doden begraven'. Die haast cynische zin zou je uit het evangelie willen schrappen, zo ongehoord is het. Kennelijk wil er iets mee gezegd worden dat anders volstrekt niet tot ons zou doordringen. Deze tweede kandidaat moet goed weten dat hij, door mee te gaan met Jezus, voor keuzes kan komen te staan die snijvend veel van hem vergen. Ook een *derde* wordt geroepen, 'ik ga mee', zegt hij, 'maar geef me nog even tijd om afscheid te nemen van thuis'. Weer volgen er keiharde woorden. Afscheid nemen, daar komt niets van in. Het wordt niks met de toekomst van God, met een gelukkige samenleving, met een duurzame wereld, als we achterom blijven kijken, en niet vóóruit.

Drie gesprekjes onderweg, en achter de stevige antwoorden van Jezus (het zijn haast vuistregels) zit een diepe levens- en geloofservaring: wat is het kostbaar als we ons met hart en ziel toewijden, wat is het belangrijk dat we met heel ons hart gaan voor de goede zaak van Gods koninkrijk, in trouw, in volharding, op ónze plek in het leven, als vrijwilliger, mantelzorger, als pastor, als ... de mensen die wij zijn.

Als jullie dit kunnen meemaken, deze lofzang op de volharding, als je er iets van herkent en kunt beamen, dan is dit het moment om Paulus erbij te halen, want bij hem krijgt volharding een bijzondere lading en kracht. We hoorden die monumentale tekst uit het achtste hoofdstuk van de Romeinenbrief. Het gaat daar over de heilige Geest, over wat het met ons doet als we ons door de Geest laten leiden. Paulus zegt dat wij daar innerlijk *andere mensen* van worden.

We zijn dan niet meer een soort slaven, *angstig* levend, nee, de Geest maakt *vrije mensen* van ons. Het is zelfs nog sterker: de Geest maakt ons tot *kinderen van God*. Dat klinkt misschien zoetig en braaf, 'kinderen van God', maar laten we het een kans geven!

Gods grote geschenk van de heilige Geest raakt aan de grond, de wortels van ons leven; er is het oer-beeld van kind-zijn van je ouders. Dat kerngegeven van het leven, kind zijn, staat voor de diepste verwantschap die er bestaat: dat mensen de zoon of dochter zijn van een vader en een moeder; zij zijn degenen die je op de wereld hebben gezet en het eerst hebben liefgehad.

Wij zijn in de Geest kinderen van God. Het is een sprekend beeld voor wat van beslissende betekenis is: een ongekend diepe verbondenheid, wij kunnen God aanspreken als: 'Abba, Vader'.

We worden zelfs *erfgenamen*. Als kinderen van God we delen de erfenis van Christus, ook wat betreft het lijden, de pijn en de moeite, alles waar we in moeten zien te volharden.

Een Pinkstertijd van vier weken, dit jaar, en het eindigt vandaag alleszeggend: wij hebben 'als voorschot de heilige Geest ontvangen', het is geschenk, genade, voorschot. De heilige Geest laadt ons met veerkracht, lange adem, en vooral: veel hoop!